

Imaórák

21.

***Jézusom,
vezess engem a Te utadon!***

2022. május

...Ha próbára teszed hűségemet,
és megengeded, hogy levegőm is kevesebb legyen,
és az az érzésem,
mintha a föld kicsúszna lábam alól,
akkor is add meg, hogy tekintetem azt hirdesse:
senkinek sincs oly hatalma,
mely elszakíthatna tőled,
akiben élünk, mozgunk és vagyunk...

Helder Camara: Ha próbára teszel

Ajánlás:

Nagyböjti időnk végére értünk, az elmúlt hónapban igyekeztünk egy kicsit jobban Istenre figyelni. A megtérés szándékával gondolkodtunk az evangélium egy-egy részletéről, kerestük Jézus – személyesen nekünk szóló üzenetét. Keresztútjainkon a szenvedéstörténetet átélmélkedve próbáltuk a küzdelmeinket, szenvedéseinket is az Övéhez illeszteni, hogy majd a mi életünk is elvezessen a feltámadás örömébe.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az emberiség élete, a történelem nagyon gyakran nagybőjti, „keresztes” út. Ehhez az emberek – sokféle motiváció (kultúr-környezet, neveltetés, egyéni meggyőződés, társadalmi elvárások, ...) alapján viszonyulnak.

Nekünk Jézus az „út, az igazság és az élet”, és ebbe a végkifejlet is bennfoglaltatik. Nagypéntek nélkül nincs húsvét, nincs feltámadás!

A nagybőjt idején – egyénileg és közösségeinkben: homíliákban, keresztútjainkon, lelkigyakorlatok, triduumok alkalmával is e gondolatban akarunk elmélyülni. Bár Isten szeretete, Jézus megváltó tette teljes mélységében felfoghatatlan az emberi agy számára, mégis, újra, és újra nekifeszülünk, mert egy-egy nagybőjt közelebb vihet a titokhoz...

Látjuk, milyen tragikus konfliktusokat generál az Istent száműző, önös érdek vezérelte, gazdasági és politikai hatalmi játszmákat célul kitűzők „világmegváltó” tevékenysége. A sátán arat... De Jézus győzni fog, és vele mindazok, akik Őt uruknak, (örök)életük céljának megvallják!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2022.04.15. - 23:20

2022. május

Imaóránk elején Andor atya kihelyezte az Oltáriszentséget, majd röviden bevezette imaóránkat. A templomot éppen az ünnepre készítették fel, így a Mindszenty iskola aulájában találkoztunk. Andor atya jóvoltából megérkezett az Oltáriszentségben Jézus is. Közös énekünk után az atya rövid bevezetőt mondott.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színében, az Oltáriszentségben.*

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntök mindenkit, örülök, hogy ilyen sokan eljöttünk, hogy együtt elmélkedjünk a nagyböjt titkáról. Azon gondolkoztam, ha minden nagyböjtben csak egy kis dolgot határozok el, amit tovább viszek, nem csak a nagyböjt alatt, - hanem...

Emlékszem, Káposztásmegyeren volt egy férfi, szenvedélyes dohányos volt, láncdohányos. Minden évben elhatározta, hogy nagyböjtben nem cigizik. Meg is tartotta éveken keresztül. Egyik nagyböjt után kérdeztem: nem látom, hogy cigiznél. Letettem már - mondta. Megkapta a kegyelmet. Nem cigizett többet. Meg is tartotta. Érdekes, hogy ebben egy kis változás történt. Lehet, hogy aztán utána végleg sikerült valamit megőrizni a nagyböjti elhatározásából.

Legyen így velünk is, őrizzünk meg valamit nagyböjti elhatározásainkból!

Nagyböjti időnkét Keresztelő Szent János intelmeivel kezdtük: „*Térjetelek meg, tartsatok bűnbánatot!*” E tanácsot próbáltuk megvalósítani az elmúlt hónapban. Elcsendesedve – többször, gyakrabban gondoltunk az Istenre, az istenkapcsolatunkra és önmagunkra. Keresztútjainkon különböző emberi szempontjainkat is odavittük Jézus elé, végiggondoltuk ezeket is, a golgotai történésekről elmélkedve.

A böjt, az ima, az alamizsnálkodás – amire a háborús helyzet, a menekültválság különösen is alkalmat adott – talán időnként hamis biztonságérzetet is kiválthatott belőlünk. Igen, igyekeztünk hűségesek lenni Jézushoz. De soha ne önmagunkban bízunk, hanem az Úr irgalmában! Önvizsgálatunkban próbáljunk reálisak, elfogulatlanok lenni. Ne essünk hanyatt a büszkeségtől, hogy milyen jó keresztények vagyunk, de ne is essünk kétségbe, és ne zuhanjunk depresszióba sem, ha megint nem sikerült olyan mértékben jobbra válnunk, ahogy elképzeltük, elterveztük.

„*Teremjétek a bűnbánat méltó gyümölcsseit!*” – mondta Keresztelő János a hozzá, a pusztába kivonuló embereknek. Ezt tettük a bőjti időben és tesszük annak végén is, hogy életutunk egyre közelebb vigyen végcélunk eléréséhez, hogy a folyamatos megtérésünk útján majd találkozassunk a feltámadt Krisztussal.

Azért egy dolgot be kell vallanunk férfiasan: értetlenül állunk Jézus megváltó tette előtt. Emberi agyunkkal, képzeletünkkel nem tudjuk igazán felfogni Isten végtelen szeretetét. Ha őszintén önmagunkba nézünk, szinte pazarlásnak, értelmetlennek látjuk ezt Isten, a Teremtő részéről. Miért pazarolja ránk, éppen rám Isten ezt, hisz látom, látjuk gyarlóságunkat. A következő történet talán közelebb visz bennünket a felismeréshez...

Lelóczky Gyula: Egy megdöbbentő történet

George Thomas plébános volt New England-nak egy kis városkájában. Húsvét reggelén, amikor zsúfolt templomában felment a szószékre prédikálni, egy régi, rozsdás, rozoga madárkalitkát vitt magával és letette a szószék párkányára. Persze mindenki meglepődve nézte és kíváncsian várta, mi fog itt történni. A plébános elkezdte a prédikációt:

„Amikor tegnap végigmentem a Főutcán, szembe jött velem egy fiatal gyerek, kezében lóbálta ezt a madárkalitkát, és a kalitka alján három kis vadmadár lapult, reszketve a hidegtől és a félelemtől. Megállítottam a fiút és megkérdeztem:

- Na, mit viszel magaddal?
- Csak ezt a három vacak madarat - felelte.
- Aztán mit akarsz csinálni velük? - kérdezősködtem.
- Hazaviszem őket és szórakozom velük - felelte. - Feldühítem őket, kihúzom a tollaikat, egymás közötti viadalra uszítom őket. Élvezni fogom.
- De előbb-utóbb beleunsz majd. Utána mit csinálsz velük?
- Ó, van otthon két macskánk - mondta a fiú -, azok szeretik a madárhúst. Megetetem őket velük.

Hallgattam egy kicsit, aztán ismét megszólaltam:

- Fiam, mennyit kérsz a madarakért?
- Nem kellenek magának azok a madarak, atya. Hiszen azok csak vacak szürke mezei madarak Még énekelni sem tudnak. Még csak nem is szépek.
- Mennyit akarsz értük? - kérdeztem ismét.

A fiú végignézett rajtam, mintha megbolondultam volna, aztán megmondta az árat: tíz dollár. Kivettem a zsebemből a tíz dollárt, odaadtam a gyereknek. A fiú letette a kalitkát a földre és egy pillanat alatt eltűnt.

Én aztán felemeltem a madárkalitkát, elvittem a közeli parkba, ott letettem, kinyitottam az ajtaját, és szabadon engedtem a madarakat.”

Miután Thomas plébános elmondta a kalitka történetét, mindjárt egy másik történetbe kezdett:

„Egy nap a Sátán és Jézus között párbeszéd folyt. A Sátán épp az Édenkertből jött és büszkén dicsekedett:

- Az egész emberiséget a kezeim közé kaparintottam. Csapdát állítottam nekik olyan csalétekkel, amelynek nem tudnak ellenállni. Mind az enyémeik!

- Mit fogsz csinálni velük? - kérdezte Jézus.

- Szórakozni fogok velük. Megtanítom őket, hogyan házasodjanak és hogyan váljanak el egymástól; feldühítem őket, meg arra is megtanítom, hogyan gyűlöljék és kínozzák egymást; hogy részegeskedjenek és kábítózzanak; arra, hogy fegyvereket és bombákat találjanak fel és öljék egymást. Nagyon fogom élvezni - mondta a Sátán.

- Mit csinálsz majd velük akkor, ha elegend lesz a játékból?

- Megölöm őket! - felelte a Sátán.

- Mennyit kérsz értük? - érdeklődött tovább Jézus.

- Nem kellenek neked azok az emberek! Nem jók azok semmire!

Megveszed őket, ők pedig csak gyűlölni fognak. Leköpnék, megátkoznak és megölnék. Nem kellenek ők neked!

- Mennyit kérsz? - kérdezte újból Jézus.

A Sátán végignézett Jézuson és megvető gúnnyal mondta:

- A véredet, az összes könnyedet és az egész életedet!

Jézus így szólt:

- Megegyeztünk! - aztán kifizette az árat...”

Ezzel George Thomas plébános fogta a madárkalitkát és lement a szószeréről.

A megváltás nem a mi igyekezetünk, izzadságszagú küzdelmünk eredménye, ez a lényeg. Nem vonatkozik rá a mai szlogen, **mert megérdemelted**. Tudatosítsuk ezt magunkban, és köszönjük meg gyakorta, most éppen közös énekünkkel:

Bűnbánóknak menedéke, trónusodhoz eljövünk. Ah, mert máshol nincs üdv s béke, Jézus, irgalmaz nekünk.

Szenvedésed drága árán váltottad meg életünk. Ó ne hagyj el minket árván, Jézus kegyelmezz nekünk.

A megtérés fogalmát gyakran emlegetjük, különösen is a nagybőjti időben. Gondolkodjunk egy kicsit erről saját életünkkel kapcsolatban.

Mi is valójában a megtérés?

A megtérés azt jelenti, hogy Jézus Krisztust tekintjük életünk legfőbb értékének. Azért, mert ő életét adta értünk. A megtérésből az is származik, hogy ha felismerjük, hogy Jézus életünk legfőbb értéke, akkor őt tekintjük életünk legfőbb urának, akinek engedelmeskedünk. Ám az ő hatalma nem evilági erőszak, hanem a Szentlélek által ihletett finom vágy, hogy megtegyük, amit Jézus kíván. Valahogy úgy, mint a szerelmesek esetében, akik nagyon szeretik egymást és a másik kívánsága szinte parancsként jelentkezik. Ha igazán szeretjük Jézust, parancsai nem nehezek, hanem szinte lessük kívánságát, mint a szerelmesek.

A megtérés személyes döntés, nem pusztán egy értelmi belátás eredménye. Odafordulás teljes személyemmel Istenhez, és ezzel együtt elfordulok bűneimtől is. A megtérés nem egyetlen esemény, hanem állandó életfeladat: mind jobban átadni magamat Istennek, teljesen elmerülni a Szentlélekben, akit a keresztségben kaptunk meg Krisztus által. Egész életre szóló feladat, mert ugyan melyikünk mondhatja el, hogy teljesen befogadta a végtelen Istent?

A végtelen Isten mindig tartogat új meglepetéseket, csak keresnünk kell. Mindig vágyik felénk megmutatni szeretetének új oldalát, csak el kellene fogadnunk.

Valahogy úgy, mint a jó házasságban a házastársak, akik szeretetüknek mindig újabb és újabb oldalát ajándékozzák egymásnak, mert a szeretet kimeríthetetlen. S ha ez a mindig megújuló és ajándékozó szeretet nincs meg egy házasságban, az a házasság tönkremegy, mert nem lelnek benne boldogságot a felek.

Isten mindig nyitott, hogy ajándékozza magát nekünk. De ha mi nem vagyunk nyitottak feléje a megtérésben, akkor Istennel való kapcsolatunk tönkremegy, megszürikül, mint a rossz házasság.

Mindig újabbra és újabbra kell törekedni, megtérni, odafordulni Istenhez, egyre jobban átadni magunkat neki. S ez nem egy üres szöveg, hanem cselekedetekben kell, hogy megvalósuljon. Mindenekelőtt az imádságban, az Istennel való legközvetlenebb kapcsolat lehetőségében. Az imádságban is meg kell térni, újakat kell keresni, csendben kell lenni. Mint ahogy a szerelmesek minden szó nélkül, csak pusztán a pillantásukkal tudnak egymásnak üzenni, hogy szeretik egymást, úgy az Istennek is legjobban a csendben és nem vég nélküli imák felmondásában tudjuk legszebbek kifejezni, hogy szeretjük.

Ha felfogjuk, elfogadjuk, hogy Isten szeret minket, még hozzá megelőlegezett módon, általunk alig felfogható mértékben, akkor erre a szeretetre mi is igyekszünk méltó módon választ adni. Csakhogy emberből vagyunk. A világ a maga csábításával el-eltérít erről az útról. Különösen a gazdagság, a gazdagodás jelenthet nagy kísértést. Jól látjuk ezt a világot mozgó, gazdasági uralma alá hajtani szándékozók igyekezetén. A pénzért, hatalomért mindenre képesek!

A **gazdag ember** arról álmodozott, hogy rövidesen eljön az idő, amikor végre azt mondhatja magának: "Ember, van annyi, hogy sok évre elég. Pihenj, egyél, igyál, és élj jól!" Ekkor szólt rá az Isten: „Esztelen! Még az éjjel számon kérik tőled a lelkedet. Amit gyűjtöttél, kire marad?"

A gazdag ember történetében az a legmegrendítőbb, hogy nem tett semmi olyat, ami törvénybe ütközött volna. Még megfoghatóan bűnös mulasztást sem vet a szemére Jézus. Ez a példabeszédbeli gazdag ember a mi lelkitükreink szerint naponta megvizsgálhatta volna a lelkiismeretét, s nem talált volna okot bűnbánatra, élete megváltoztatására. Mégis végzetesen elrontotta az életét. Egyszerűen azzal, hogy arra nem figyelt, ami igazán fontos.

A gazdagodás kísértései ma is körülveszik az embert. S aki úgy érzi, hogy őt a vagyongyűjtés vágya nemigen izgatja, azt sem hagyja érintetlenül a világ, az élet gazdagsága. Ma a kispénzű ember is „gazdagabb”, mint régen a legvagyonosabbak. Ennek megfelelően soha nem látott étvágy, s hozzá tagadhatatlanul egészséges kíváncsiság fordít mindnyájunkat a világ, az emberek felé. A szórakoztatóipar aztán mesterségesen is gondoskodik arról, hogy érdeklődésünket ébren tartsa, étvágyunkat a képtelenségig fokozza, hogy sose lakjunk jól, hanem újra éhezünk. Ebből remél hasznot. Mindebben nincs semmi rossz, sőt mindegyik szükségünk is van ahhoz, hogy emberről ember váljunk belőlünk. A baj ott kezdődik, ha elveszünk a sokféleiben, a mulandó földi értékek között.

Jézus tehát ezzel a példabeszéddel arra tanít, hogy míg a világra figyelünk, önmagunkról el ne feledkezzünk. Életünk értéke nem azon dől el, hogy mink van, hanem, hogy mik vagyunk.

Jelenits István

Igen, érdemes elgondolkodnunk azon – és nemcsak a bőjti időben, hogy kik/mik vagyunk. Mikor gyarlóságunkkal, bűneinkkel szembesülünk, bizalommal forduljunk Urunkhoz, irgalmát kérve. Mondjuk együtt Henry Newman imáját:

**Szükségem van rád, hogy taníts napról napra,
Minden napnak a követelménye és szükséglete szerint.
Add meg nekem, Uram, a lelkiismeretnek azt a tisztaságát,
Amely csak a Te sugallatodat érzi és fogja fel.
Fülem süket, nem hallom hangodat.
Szemem homályos, nem látom jeleidet.
Csak Te tudod élessé tenni fülemet, tisztává tenni szememet.
Taníts meg arra, hogy ott üljek lábadnál és hallgassam a szavaidat!
Ámen.**

Ahogy az imént említettem, küszködünk értetlenségünkkel a nagyheti történésekkel kapcsolatban – e téren mi is kisgyermekek vagyunk, aki folyton kérdez, hogy: *miért?*

Túrmezei Erzsébet: Minden évben

Indulunk újra Golgota felé.
Utunkra már a kereszt vet árnyékot,
de rajta túl húsvét öröme vár.
S kis Balázs csodálkozva kérdi:
„Minden évben meghal?
Minden évben feltámad?”
Nem, kis Balázs, Ő egyszer halt meg értünk,
egyszer támadott fel győzelmesen!
De hosszan tépelődöm
gyermeki kérdésseden.
„Minden évben?” Csaknem kétezer éve
minden évben kísérik Őt
a fájdalmak tövises útján,
s ujjongunk üres sírja előtt.
„Minden évben?” Milyen év volna,
Hol várna békesség és menedék,
ha szenvedését, szent halálát,
feltámadását elfelejtenénk?!

Ha nem zengne többé Bach Passiója,
ha nem őrizné az emlékezet
azt a golgotai keresztet,
amelyen Jézus értünk vérezett!

„Minden évben?” Tűnhetnek századévek.
És száguldhatunk kétezer fele,
a kereszt ma is egyetlen reménység,
a kereszt ma is győzelem jele.
Minden évben elindulunk feléje.
nem temetik el tűnő századok.
S akkor találunk erőt, békességet,
ha a keresztfa titka felragyog.

*...a kereszt ma is az egyetlen reménység,
a kereszt ma is a győzelem jele...*

Bár felfognánk és megélnénk ezt mi személyesen – a legmélyebben –, és bárcsak az emberek többsége is ezt vallaná! Bizonyára közelebb kerülnénk a békéhez is. Assisi Szt. Ferencel hozzuk ide most ezt a szándékunkat, imádkozzunk az ő szavaival:

Uram, tégy engem békéd eszközévé, hogy
Ahol gyűlölet lakik, oda szeretetet vigyek,
Ahol bántás, oda megbocsátást,
Ahol széthúzás, oda egyetértést,
Ahol tévedés, oda igazságot;
Ahol kétely, oda hitet,
Ahol kétségbeesés, oda reményt;
Ahol szomorúság, oda örömet.

Uram, add,
Hogy inkább én igyekezzek vigasztalni,
Mintsemhogy vigaszt várjak;
Inkább én törekedjek másokat megérteni,
Mínthogy megértést óhajtsak;
Inkább szeressek,
Mínthogy szeretetet igényeljek.
Mert önmagunkat elfelejtve találjuk meg magunkat;
Ha megbocsátunk, akkor nyerünk bocsánatot;
S ha meghalunk, akkor ébredünk örök életre. Ámen.

Jézus személye, tanítása olyan példakép, olyan út, amit érdemes követnünk. Bár, néha kicsit naiv, talán szirupos, akár giccses képünk is kialakulhat Vele kapcsolatban. Ezért is fontos, hogy Őt mindjobban megismerjük.

Dsida Jenő: Krisztus

Krisztusom,
én leveszem képedet falamról. Torz
hamisításnak érzem vonalait, színeit, sohase
tudlak ilyennek elképzelni, amilyen itt vagy.
Ilyen ragyogó kékszeműnek, ilyen jóllakottan
derűsnek, ilyen kitelt arcúnak, ilyen
enyhe pirosnak, mint a tejbeesett rózsa.
Én sok éjszaka láttalak már, hallgattalak is
számtalanszor, én tudom, hogy te egyszerű
voltál, szürke, fáradt és hozzánk hasonló.
Álmatlanul csavarogtad a számkivetettek
útját, a nyomor, az éhség siralomvölgyeit
s gyötrő aggodalmaid horizontján már az eget
nyaldosták pusztuló Jeruzsálemed lángjai.
Hangod fájó hullámokat kavart, mikor
a sok beszéd után rekedten újra
szólani kezdtél. Megtépett és színehagyott
ruhádon vastagon ült a nagy út pora,
sovány, széltől-naptól cserzett arcodon
bronzvörösre gyúlt a sárgaság s két
parázsló szemedből sisteregve hullottak
borzas szakálladra az Isten könnyei -

Jézus földi életének csúcspontja a Golgota, ami a húsvét hajnalba vezetett.
Az emberiség nagyobb része a nagypénteki tragédiánál tart, ott megakadt – a
harmadnap reménye nélkül. Persze, mindennek tudatában mi is megrendülten
állunk a kereszt alatt. Énekeljünk:

***Hogyha hozzád járulunk, szemünk könnybe lábad,
s úgy csókoljuk, ó Urunk, drága keresztfádat.
Amelyen kegyetlen kínozták szent tested,
amelyet szent kebled drága vére festett.
Krisztusnak szent keresztje győzelmi zászlónk,
Amellyel megszerezte üdvünket Megváltónk.
Hitünknek, üdvünknek drága szent jelvénye,
szent kereszt, te jelezd: mily nagy hitünk fénye.***

Lélekben sokszor odaállunk a kereszt alá, és Jézus tekintete kérdez.
Valahogy így:

Szent-Gály Kata: Keresztúton

„Azt mondja az Úr:

Kevés az, hogy a szolgálóm légy,

s fölemeld Jákob törzseit,

és visszatérítsd Izrael maradvékát.

Nézd, a nemzetek világosságává tettelek,

hogy üdvösségem eljusson a föld határáig.” (Izaiás 49,6)

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

Reszketni, remegni az Olajfa-kertben...?

Elhagyatva lenni, egyedül a bűnnel...?

Szemben a Halállal, szemben a közönnyel...?

Adnád-e kezedet szorító kötélnek...?

Arcodat a gúnynak, lenéző köpésnek...?

Tudsz-e mellém állni fojtogató csendben...?

Az ostorozásnál eltakarnál engem...?

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szeretlek...?

Tudsz-e túrni értem, hordani keresztet...?

Roskadva, remegve, föl, egész a célíg...?

Akkor is, ha szíved ezer sebből vérzik...?

Tudod-e karodat szélesre kitérni...?

Az egész világért áldozattá válni...?

És tudsz-e pihenni úgy a kereszten,

hogy örvendezz rajta: mindig ezt kerestem...?

Tudsz-e mellém hágni...? A helyembe lépni...?

Magadat feledve életemet élni...?

Egészen eltűnni, elmerülni bennem...?

Tudsz-e úgy szeretni, ahogy én szerettem...?

Közös imánkkal válaszoljunk a feltett kérdésekre:

Úr Jézus!

Hiszem, hogy Te vagy az Isten Fia. Köszönöm, hogy meghaltál értem a kereszten, és véredet ontottad azért, hogy nekem ne kelljen meghalnom.

Tudom, hogy bűnös ember vagyok és szükségem van a bűnbocsánatra.

Most megnyitom a szívemet, kérlek, jöjj be, mentsd meg az én lelkem,

bocsáss meg nekem!

Hiszem, hogy Te vagy az egyetlen út Istenhez, és nem akarok többé engedetlenségben élni. Szükségem van Rád. Neked adom az életem.

Elfogadlak Téged megváltómnak, szabadítómnak, és Istenemnek. Én

mostantól Hozzád tartozom és Téged követlek. Ámen.

A következő vallomás is az előbbi ima gondolatát folytatja: hogy az Úr megengedi a nehézségeket, küzdelmeket – még a földi szemmel nézve – tragédiákat is. De ha jól értelmezzük, jól reagálunk, javunkra válik. És nagyon sok emberi példát is ismerünk, hogyan csúsznak félre az anyagi dúskálásban, gondtalanságban, nihilizmusban felnövő fiatalok. A próbák tehát javunkra válhatnak.

Helder Camara érsek: Ha próbára teszel

Ha próbára teszed hitemet,
és utamat sűrű ködbe futtatod,
mely kioltja a tájékozódást,
add meg, ha lábam reszket is,
hogy tekintetem nyugodt és tiszta legyen,
élő tanúsága annak, hogy Te velem vagy,
és békében élek.

Ha próbára teszed hűségemet,
és megengeded, hogy levegőm is kevesebb legyen,
és az az érzésem,
mintha a föld kicsúszna lábam alól,
akkor is add meg, hogy tekintetem azt hirdesse:
senkinek sincs oly hatalma,
mely elszakíthatna tőled,
akiben élünk, mozgunk és vagyunk.

Ha eltűröd,
hogy a gyűlölet bekerítsen,
és törbe csaljanak ellenségeim,
és szándékomat meghamisítsák és megcsúfolják,
akkor is engedd, hogy Fiaid tekintete
derűt és szeretetet sugározzon
szemeimen át.
Ámen.

Igen, ezt szeretnénk – Jézust tiszta szívvel, őszintén, határozottan követni, – a szenvedés útján is. Mert tudjuk, hogy **ez** az út vezet a feltámadásba, az örök életre. És tudjuk, hogy **vérhullás nélkül nincs engesztelés**, – ahogy Sík Sándor mondta keresztútjában.

Emberi utunk általában – sajnos – nem nyílegyenes menetelés Jézus útján. Sok-sok kanyart veszünk, míg megtaláljuk saját utunkat. De ezek a kanyarok nem haszontalanok, főleg, ha megtanuljuk belőle, amit meg kell tanulnunk, ami előbbre visz minket! A mi botlásaink is áldott bűnné válhatnak, ha okulunk belőlük, és kérjük, és el is nyerjük az Úr bocsánatát. A nagyszombati vigília énekében, az exultetben énekeljük majd:

...Lám, mennyire szükséges volt Ádámnak véte,

hogy Krisztus legyen váltságának díja.

Ó, szerencsés vétek,

hogy ilyen hatalmas és fölséges Megváltót kívánt és érdemelt...

Ahogy a mai imaóránkban elmékedtünk, próbáljuk egyre mélyebben megismerni, befogadni ezt a szeretetet és irgalmat, és egész életünkkel válaszolni rá. Mikor mára elköszönünk Tőle, ehhez kérjük a segítségét.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás csengetés

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

Mai imaóránkat Gyurkovics Tibor – egy kis szarkazmussal megfogalmazott versével foglalnám össze. Ahogy mondani szokták: a tények makacs dolgok – ez áll Jézusra is. Valahogy mindenki reagál rá – tudása, érzelmei, mentalitása – sokféle motiváció alapján. Mi pedig az Ő mentalitásával szeretnénk visszanézni Őrá, Őt értelmezni, és elhelyezni életünkben. Méghozzá középre!

Gyurkovics Tibor: Próba

Jézus próbakő.

Jézusra mindenkinek választ kell adnia.

Az üveges váróteremben állva

erre felel az utazó, a pap, a bandita.

Jézus próbakő.

Nagy, csillogó teher,

amit elvisz az ember,

vagy nem visz el.

Megkettőzött bizonytalanság,
emberszabású ábra,
felirat a szeretetről
s a zsidók királya.

Jézus olyan, amilyen.
Nincs vele senki,
de a randevún el kell hallgatni őt,
vagy az arcát meg kell figyelni.

Jézus olyan,
mint egy kereszt.
Két karja ki van tárva
s átmetszi egy függőleges.

Jézus a próbakő – ezt sose felejtjük el! Befejezésül énekeljünk:

Jézus, világ Megváltója,
Üdvözlégy, élet adója,
Megfeszített Isten fia,
Szent kereszted szívem hívja.
Jézus, add, hogy hozzád térjek,
Veled haljak, veled éljek.

Által szegve kezéd, lábad,
Átvert tested roskad, bágyad,
Mezítelen tépett melled!
Ó siratlak, ó öllelek!
Jézus, add, hogy hozzád térjek,
Veled haljak, veled éljek.

Jézusom, ha jön a végnap,
Ismerj engem magadénak,
Homlokomon piros véred:
Tied vagyok, úgy ítéld meg!
Jézus, add, hogy hozzád térjek,
Veled haljak, veled éljek.

Nyugodalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Az Ő sírja üres sír ...

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda